

ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΖΩΗ

1-

‘Ακουμπισμένη στο παράθυρο σ’ ἐν’ ἀτλαζένιο μαξιλαράκι περίμενε ἡ Ἄννα, περίμενε ἔχοντας γιὰ συντροφιά της τὰ δυὸ φαρφουρένια βάζα μὲ τοὺς μενεξέδες. Ἡ ὥρα περνοῦσε, ἡ νύχτα τραβοῦσε στὰ μεσάνυχτα καὶ κείνη πάντα περίμενε. Κανέναν! Ἡ πόρτα ἔμεινε πάντα κλεισμένη καὶ ἐκείνη μοναχὴ μὲ τοὺς μενεξέδες της καὶ τ’ Ἀνατολίτικα ἀρώματα πού πιότερο δυναμώνανε τὴ νοσταλγία τῆς ζωῆς!

Κάτι ἀκούστηκε. Μιά σειρήνα, μιὰ φωνή. Κοίταξε στὸ δρόμο :

Μαῦρος - μαῦρος ἀσφαλτομένος ἔδειχνε τὸ γυαλισμένο πρόσωπό του πού πάνω του λάμπανε τὰ τρομερὰ μάτια τῶν τράμβαϊ, καὶ τῶν ἀμαξιῶν. Στὸ μέτωπό του ἔρχανε τὰ ξωτικά στοιχεῖα καὶ τὸ κορμί του χαρακωνότανε, ὀργωνότανε μὲ τ’ ἀλέτρια τῶν σιδερένιων γραμμῶν. Καμμιὰ κίνηση. Πέρα κι’ ἀπόμακρα φάνηκε ν’ ἀντηχοῦν ὁ τρελὸς πιερότος πού γοργόφτερα περνώντας τάραξε μὲ τὴ φωνή του τὴ σιγαλιά.

Κοίταξε - κοίταξε τὸν ἴσκιό ἴσαμε πού χάθηκε δίνοντας θέση σ’ ἐν αὐτοκίνητο πού κατέβαινε ἀπ’ τὸ δρόμο, γογγίζον, φτεροπόδαρο γλύφοντας μὲ τ’ ἀγρυπνά μάτια του τὴν πλατωσιὰ τοῦ δρόμου καὶ κοιτώντας κατάματα τὴν Ἄννα πού ὅσο προσπαθοῦσε νὰ μὴ βλέπει στὸ φῶς τόσο ἐκείνο τὴν τράβαγε σὰ μαγνήτης, σὰν κάτι πού θέλεις νὰ τ’ ἀποφύγεις καὶ δὲν μπορείς. Περνώντας κάτω ἀπ’ τὸ παράθυρό της ἄφησε μιὰ στριγγιὰ φωνή καὶ χάθηκε στὴν κατηφοριὰ σέροντας στὰ σπλάχνα του τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, τὸ ρόδινο γιορτάσι, τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκριᾶς : δυὸ μεθυμένους περρότους μὲ μιὰ ροδομάγουλη κολομβίνα.

Μοναχὴ ἀπόμεινε ἡ Ἄννα θυτισμένη στὰ κύματα τῶν πόνων τῆς ἀλώτητος ζωῆς της. Τίποτα δὲν τὴν τάραιε. Πέρα κυλοῦσε, ξεγυνότανε τὸ πατήμι τῆς γαῖας καὶ ἡ ζωὴ μαζοῖα καὶ ἀπόμακρα ρόδιζε. Τὰ ξεφωνητὰ τῶν πιερότων, οἱ κραυγὲς τῶν ἀπάγχων, οἱ κρυμμένες ἀγάπες τῆς μάσκας, τὸ γέλιο, τὸ σφοῖγος, τὰ νιάτα, ἡ ζωὴ δὲν τὴν ἀγίαζε. Στὶς γωνιὲς καὶ ἂν δινότανε τὸ φέλιγμα, ἡ μάσκα καὶ ἂν ἐπισημοποιοῦσε μιὰ κομμιένη ἀγάπη τόσο πού νὰ περνάει ἀδιάρρηκτο στοιὺς πολλοὺς, κάποιο γάμο ἂν ἔδενε μὲ τὰ στεφάνια τῶν Νότιων, τὴ ζωὴ καὶ ἂν ἔφηνε νὰ ξεγυθεῖ στῆς Ἄννας τὸ πρόσωπο δὲν ἀπλωνότανε. Βαρειὰ ἡ μελαγχολία καὶ ἡ μονοξία συννέρισε τὰ μισθία της καὶ τὰ παρασκειμένα μάτια της ἀγρυπνᾶ κοιτούσανε πῶς τὰ δυὸ λινεάματα αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου περβολιοῦ πού σὰν ἱεραίες ὑψωνόντουσαν σὲ ἄπειρο πορῶντας στὴν κερμαλὴ σὰν ἀστρονομικὰ φωτιστάρια πῶς ματιὰς τοῦ φεγγαριοῦ. Κοινοῦσε τὸ κροῖμα της περὶ λυγρὰ καὶ σφίγγοντας τοὺς μενεξέδες στὰ γόνατα της βίβλιζε βαθειὰ τὸ πρόσωπό της σὰ νὰ ζητοῦσε νὰ πιεῖ μὲς ἀπ’ τὰ γνωπέντα τὰ σπλάχνα τῆς ζωῆς. Μὰ τὸ καρτεῖ τοῦ τοῦ πού περνώντας ἐξασπρόνιζεν ἡσυχαστὰ πάνω στὸ σπῖμα, τὴν ἐσπένανε καὶ πικρὰ λόγια τῆς ἔφευγε. Πέφτανε πάλι τ’ αὐτοκίνητο καὶ ἡ μάτια της ἔβλεπε, ὅσο καὶ ἂν δὲν τῷθελε, βαθειὰ, βαθειὰ τὴν ποθαναμένη, ρόδινη κολομβίνα νὰ σπαρταράει στὰ χέρια τῶν πιερότων, καὶ νὰ φωνάζει νὰ τῆς φωνάζει σαρκαστικά :

— Κλεισμένη, κλεισμένη, μοναχὴ! Ἔβγα ντὲ ἔξω! Μὰ, ποῦ; Ποιὸς θὰ σὲ βγάλει;! Ἄου - αὐ - αὐα!

Ἐνα παράπονο, τρεμούλιαζε τὰ χεῖλιά της, καὶ ἤθε-

λε ν’ ἀπαντήσῃ στὴ φωνὴ μὰ, τοῦ κάκου! Πιὸ σαρκαστικά τὴν ἀκούγε νὰ τῆς λέει :

— Οὐτ’ ἀπόψε. Κανέναν - κανέναν δὲ θάρθῃ νὰ σὲ πάρει. Πλεντάνε καὶ οἱ δυὸ τους. Νὰ, ἐν αὐτοκίνητο, σὰν καὶ αὐτὸ πού βλέπεις τοὺς πέρνει μακριὰ - πολὺ μακριὰ. Σὲ μιᾶς ἄλλης γυναίκας τὴν ἀγκαλιὰ νοιώθουνε τὸν ἡδονικὸ σπασμὸ τῆς ζωῆς καὶ στὰ χεῖλιά της τυχαίνοντε τὴ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο! Τοῦ κάκου, περιμένεις! Κανέναν, δὲ θάρθῃ, κανέναν...

— Ὅχι! ὅχι! θάρθῃ ὁ Νότης. Τὸ ξέρω. Μοῦ τόταξε, θὰ μοῦ φέρει τὸ κόκκινο ντόμινο καὶ τὴ μεταξωτὴ φλόγινη μάσκα καὶ μαζί θὰ πάμε ὅπου ἡ ζωὴ σπαρταράει : στὰ καμπαρὲ, στὰ καφέ σαντὰν, στὶς μπύρες, στοὺς χοροὺς, ἀπαντοῖσε μὲ πείσμα ἡ Ἄννα καὶ κοιτάζε πέφτα στὸ δρόμο νὰ ξεχωρίσει τὴν ἀψηλὴ καὶ ἀδύνατη σελουέττα τοῦ φίλου της. Πόσες φορὲς δὲ γελάστηκε! Πόσες φορὲς δὲν τῆς ἤρθε νὰ φωνάζει στὸ μοναχικὸ πιερότο πού περνοῦσε :

— Ἐλα, ἔλα! Περιμένε λίγο ν’ ἀνοίξω. Ἐρεῖς μ’ ἐκλείδωσε πάλιν ὁ Κωστής! Μὰ, ὅχι... Μὴ φοβᾶσαι, μὴ φεύγεις, ἔρχομαι. Κρατᾶω τ’ ἄλλο κλειδί, τὸ κλειδί μίς, καὶ ἡ καρδιά τῆς Ἄννας φτερούγιζε, τὸ σπλαχωμένο πουλὶ πηδοῦσε στὰ δυὸ ξύλα τοῦ κλουβιοῦ, πιανότανε στὰ τέλια μὰ σὲ λίγο μαζεμένο ἀπόμεινε σὲ μιὰ γωνιά. Ὁ πιερότος πού πέραγε δὲν κρατοῦσε καίτου ἀπὸ τὴν ἀνταγιά, τοῦ τὸ κόκκινο μεταξωτὸ ντόμινο. Δὲν ἦταν ὁ Νότης!

Κουρασμένη πιά ἔπεφτε στὴν καλαμπόπλεντη πολυθρόνα καὶ συλλογιζότανε καὶ ἔβλεπε ὅλη τὴ ζωὴ νὰ περνάει καίτου ἀπὸ τὰ κλεισμένα μάτια της, καὶ ἀδύναμη νὰ διώξῃ τοὺς ἴσκιους, τίς θύμησης, τὰ παρασκειμένα, ἔνοιωθε καὶ ἀίστανότανε τὴ σειοῖνα τ’ αὐτοκινήτου νὰ τὴν κοροϊδεύει σὰν ὅπως κοροϊδεύει ὁ λεύτερος τὸν ἐπιζῶντα φυλακισμένο πού τὸν βλέπει νὰ σφίγγει τὸ πρόσωπό του στὰ σίδερα καὶ νὰ οἶχνε ποθαναμένα τὰ μάτια του στὸ πέοςμα τῆς ζωῆς.

— Μὰ γιατί δὲν ἔρχεται ὁ Νότης! Τί τοῦκανα : Σὲ τί νάσπαιε τάχα; Θέ μου!... Κι’ αὐτὰ σὰν τὸν Κωστή : Τί κόρη! παραπονιότανε ἡ Ἄννα καὶ πνιγμένη πιά σ’ τοὺς κύλους τῆς θύμησης συλλογιζότανε τὴ ζωὴ της ἀπὸ τὴν βοήθειά πού τὸν γνώρισε.

Σ’ ἓνα γλέντι πούγε δώσει ἡ Μαρίκα πού εἵνευσε στὸ ἴδιο ξενοδογεῖο εἶχε γνωρίσει ἡ Ἄννα τὸ Νότη καὶ τὸ ἴδιο βράδυ τοῦ παραδόθηκε. Δὲ θυμάται λεπτομέρειες! Ἡ παραμένη ζωὴ της ἀπὸ καιοῦ ποίμενε τὴ σλόνα πού θὰ τῆς δώσει κοινοῦντα ζωὴ. Ὅπως τότε πτωγὸ κοίταζε νόμιζε πῶς εἶδε στοῦ Κλάρα τὸ πρόσωπο τὸν ἄντρα πού θὰ τὴν νυτῶσει ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς πτωγίας καὶ τῆς δουλειᾶς. Ἐτοί νόμιζε πῶς ἀννάντεψε τὸ σπότημά της στὸ πρόσωπο τοῦ Νότη. Αὐὲ συλλογιζότανε, δὲν γέμισε νὰ ζυγιάσει τὰ παρασκειμένα, πῶς ἀπανοήτευσε πού τὴν γελῶσανε μετὰ τὸ γάμο τῶν σὰν εἶδε πῶς ὁ Κλάρας δὲν ἦτανε τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας ἡσυχῶς ἐνμεταλλευτὴς πού τὴν πῶσε μαζοῖα ἀπ’ τὸ σπῖμα τῆς τάζοντας της τὰ γενετικά φλωρεῖα καὶ τὰ καλά τοῦ κόσμου μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σεπάζει μὲ τὸ νόμο τίς ἀτίμες πράξεις του καὶ τίς κακοήθειές του. Διψασμένη γι’ ἀγάπη δὲ θυμήθηκε τίποτα. Οὔτε πῶς ἔφυγεν ἀπ’ τὸν ἄντρα της νὰ σωθεῖ, οὔτε τ’ ἀποκοῦμπι πού νόμιζε πῶς βόηκε στὸν Κωστὴ Βιολετὴ γιὰ νὰ χάσῃ κοντὰ του καὶ τὸ στεγνὸ φως τῆς ζωῆς μὲ τίς υποχονδρίες του, καὶ τὴ μοναξιά πού τὴν κίλησε. Ἀπογοητευμένη, μοναχὴ δι-

ψούε για τή ζωή και λαχταρούσε συντροφιά. Έτσι κείνο τὸ βράδυ παρηδόθηκε στὸ Νότι μεθυμένη μετὸ γλυκὸ κρασί τῶν λόγων του, μετὴν προσποιητὴ εὐγένεια τοῦ τρόπου, καὶ μετὰ τὰ μάτια του — τὰ στοργικὰ, κατάμαυρα μάτια ποὺ δίνανε στὸ ὠχρὸ πρόσωπό του κατὰ τὸ ἡδονικὸ, κατὰ τὴν Ἀνατολίτικη ἡδυσπάθεια. Πῶς καὶ τί, λειτουργοῦσε ὅσο κι' ἂν τὸ ἤθελε δὲ θυμότανε: Ἐνὰ μονάχα θυμῆθηκε πῶς ὁ Νότις σὲ μιὰ στιγμή εἶχε γύρει κοντὰ της, πολὺ κοντὰ πῶς ἔννοιωσε τὴν ἀναπνοή του νὰ τῆς χαϊδεύει τὰ μάγουλα, νὰ τῆς πατατεύει τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ πῶς τὸν ἀκουσε νὰ τῆς λέει σβυσμένα μετὰ πόθο.

— Μ' ἀρέσεις Ἄννα. Σ' ἀγαπῶ.

— Ἐγὼ ὅμως δὲ σάγαπῶ τοῖς ἀπαντήσῃ τότε γιατί στὴ στιγμή πέρασε μπροστὸς ἀπ' τὰ μάτια της ἡ εἰκόνα τοῦ Βιολετῆ ποὺ ὅσο κι' ἂν ἦτανε καχεκτικὴ καὶ μίσηρη πάντα γι' αὐτὴν ἦτανε κατὰ σεβαστὸ, μιὰ καὶ ἦτανε τὸ πρόσωπό της χαμογέλασε σὰν τὴν ἔβριξε συντρίμι μετὰ τὸ νανύγιο τοῦ γάμου.

Ὁ Νότις ἀδιόφορος δὲν τὴν ξανακοίταξε. Οὔτε κομπλιμέντα πιά, οὔτε περαιοποιήσες. Τραγουδᾶνε μόνη της ἡ Ἄννα κι' ὁ φίλος δὲν τὴ συντρόφεινε. Ὅλη του τὴν προσοχὴ τὴν ἔβριζε στὴν Μαρίκα ποὺ τὸν εἶνε καλέσει στὸ νταντάκι της καὶ ποὺ καθισμένη δίπλα του γέλανε σπασταριστὰ σὲ κάθε σκανταλιστικὴν πείραγμα του. Ἡ Ἄννα ποὺ ζητοῦσε κότου ἀπὸ τὸ τοῦπέρι τὰ πόδια του νὰ τὰ σπείρει στὰ δικά της ὅπως ποῖν, τῶλοι-σπε πεδιζιμένους μετὰ τὰ πόδια της Μαρίκας. Μιὰ ζούλεια τὴν ἔβρισε στὴν ὀνὴ ποὺ ὅσο τραγουδοῦσε ἡ ὦρα κι' ὁ Νότις πάντα ἀδιόφορος, ἀκατάδεχτος δειννότανε τῆς γλώσσας σὲ πανί, σὲ πάλιν νὰ μὴ νικήσῃ ἡ ἄλλη.

— Κι' ἐνὸς σ' ἀγαπῶ, πᾶ ὅλην κοιτάζει τὴ Μαρίκα ποῖτε σὲ μιὰ στιγμή ποὺ ὁ βοῦλάνος τῆς ζούλεισε εἶνε ἀνέμενος καὶ τρασαθιστὸς νὰ σπάσει τὸν κοσμήρα καὶ νὰ οἰξεί παντοῦ τὴν κατὰλύττα του λόβου.

Πῶς τέλειωσε τὸ τραπέζι, τί ἀπογείνανε οἱ ἄλλοι δὲ θυμώτανε. Τὸ μοσχάτο κρασί της εἶχε πυρώσει τὸ σῶμα καταλώνοντας κάθε λογισμό. Τίποτα — τίποτα, δὲ θυμότανε. Οὔτε πῶς ἀνέβηγε τίς γυριστὲς ἀτέλειωτες σκάλες, οὔτε πῶς βρέθηκε τὸ πρωτὸ στὸ ἐπάνω πάτωμα, στὸ ἔξω τοῦ ξενοδοχείου, στὸ ἴδιο κρεβάτι μετὰ τὸ Νότι. Σὲ λίγες μέρες ποὺ ξεδόλωσε τὸ μνημονικὸ της θυμῆθηκε πῶς τὸν τράβηξε τὴ στεγνὴ ὦρα, κοντὰ τὴν αὐγὴ, ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της Μαρίκας, λέγοντάς του.

— Ὅχι, δὲ θὰ κοιμηθεῖς μ' αὐτὴν. Εἶναι ἀρρωστιάρα.

Τί της ἀπάντησε, τί ἀπόγεινε ἡ Μαρίκα δὲν ἤξερε. Μόνο τὴ μικρὴ καμαρούλα θυμῆθηκε ποὺ φώτιζε τὸ θαμπὸ καντήλι, τὸ λευκὸ σὰ χιονισμένον κρεβάτι καὶ τὰ λόγια ποὺ τῆς ἔλεγε ὁ Νότις σπαρταρώντας σὲ πέλαγα ἡδονῆς σὰν ἀγκάλιαζε γυμνὸ τὸ κορμὶ της. Ὅχι ὅλα τὰ λόγια μὰ κείνα ποὺ μοιάζανε σὰν τραγοῦδι, κείνα ποὺ τῆς ἔλεγε γιὰ τὰ μάτια της, τὰ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ της μάτια ποὺ δὲν εἶχανε διόλου ἀσπραδί μὰ ἓνα διάφανον, ἀπαλόχρουνό μπλέ, ἓνα κομμάτι Ἀττικοῦ οὐρανοῦ!

Τὸ ξετύλιγμα τῆς σκέψης τῆς Ἄννας τὸ σταμάτησε ἓνα γρήγορον χτύπημα ποὺ ἀκούστηκε. Ξεπετάχτηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα. Ἀνοίξε καὶ κοίταξε στὸ σκοτεινὸ διάδρομο. Ἐνὰς ψηλὸς — ψηλὸς περρότος ποὺ ἡ μαύρη σιὰ του ἔμοιαζε σὰ γίγαντα χτυποῦν ἐπὶ τὴν πόρτα τῆς Μαρίκας. Ἐκλείσε τὴν πόρτα της μετὰ θυμῷ, μετὰ λύσσα, μετὰ ζούλεια καὶ ξαναβρί-

χτηκε στὴν πολυθρόνα της. Τὸ κροναλλένιο γέλοιον τῆς Μαρίκας δὲν τὴν ξύληνε. Εἶχε πάρει τὸ δρόμο τῶν περασμένων.

(Στ' ἄλλο φύλλο τελειώνει)

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἀποκριτικὴ κωμωδία καὶ προφητεία σὲ 4 πράξεις

ΠΡΑΞΗ Α'.

Σούρουπο. Κάτου ἀπὸ τὰ δυὸ ἀψηλὰ ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἀπέλλωνος, συνεδριάζει ἡ Ἀκαδημία γιὰ ν' ἀποφασίσῃ ποῖος θὰ πάρῃ τὸ Ἀριστεῖο.

Στοὺς τοίχους τῆς σάλας, βλέπουνε οἱ Ἀκαδημαῖκοι ζυγραφισμένον τὸ μαρτύριον τοῦ Προμηθέα στὸν Καῖνασο, γιατί ἔκαμε τὸ ἔγκλημα νὰ φέρῃ στὸν Κόμο τὴ φωτιά. Μὰ τοῦτο δὲν τοὺς συγκινεὶ καθόλου, γιατί αὐτοὶ φωτιά δὲ γνωρίζανε ποτέ τους.

Ξύνουνε τὰ κεφάλια, ἀπὸ ἀπορία καὶ ἀδυναμία νὰ ξετίσσουνε τὰ ὑποψήφια ἔργα.

ANNINOS. Τί μαρτύριον εἶνε τοῦτο; Μοῦ ζητοῦνε νὰ ξετίσω στίχους τοῦ Μαλακάση, νὰ ζυγιάσω, λέει, μέτρα καὶ ρυθμούς καὶ νὰ βγάλω κρίση. Μὰ εἰμαι γὼ σὲ θέση γιὰ τέτοια πράγματα; Ἐγώ εἰμι δυὸ τρία πλαμπούρια, πτὰ νιάτα μου, μετὰ καμάνε ἀκαδημαϊκὸ καὶ γυροῦνε τώρα ἄγνωστα καὶ ἀδύνατα πράγματα. Γκούχ! γκούχ: Φξού, φξού!... (φέρνει τὸ μαντίλι ἐπὶ τὴ μύτη).

ΣΟΥΡΙΣ. Μωρὲ Μπαμπι, τί κάθεσαι καὶ λές; Ποιά ἀνάγκη νὰ ξέρης γιὰ τὰ κρίνεις; Δὲ βλέπεις ἐγὼ ποὺ γράφω κώλας στίχους, δίχως νὰ χαμπαρίζω ἀπὸ ρυθμὸ, μέτρα καὶ γλώσσα; Μόνο τὴ ρίμα κοίτα. Ἄ συμφωνεῖ, πᾶνε καλά. Τάλλα ὅλα κολοκύθια. (Στενοχωρημένος τυλίγεται ἐπὶ τὴν πατατούκα του. Κοιτάζει γύρω... Κάποιο ρέμα αἰστάνουμαι. Εἰμαι κρύος. Ὅλοι μὲν τὸ λένε τελευταῖα...)

ΔΡΟΣΙΝΗΣ (Τραγουδάει ἀφαιρεμένος τὸ σινηθισμένο του)

Κάλιο Βικέλας καὶ στὸ γέρι
παρὰ Ψυχῆς καὶ καρτέρι.

(Ἄξαφνα ἀκούει τὴν κουβέντα καὶ φωνάζει:)

Σταθῆτε! Γιὰ μέτρα καὶ ρυθμούς θὰ κρίνω ἐγὼ ποὺ εἰμαι ξεφτερόι σὲ δαῖτα. Δὲν εἶδα ποὺ μετὰ «Κλεισιμένα βλέφαρα» ξεχώρισα καὶ ἀνακάλυψα κατὰ μέτρα δικά μου, ποὺ κανέναν ποιητὴ δὲν τὰ ξέρε ἀπὸ τὸν Ὀμηρον ἴσα μετὰ τὸν Πανὰ;

ΠΟΛΕΜΗΣ. Μὰ ὁ Γκόλφης καὶ ὁ Ποριώτης
σοὺ τὰ βοήσανε διὰ λάθη,
καὶ ἀπὸ τότες ἡ μιὰ σου
πάει, κόπηκε καὶ χάθη!...

ΔΡΟΣΙΝΗΣ. Ἐσένα δὲ σ' ἔβαλα δῶ μέσα γιὰ νὰ μιλάς... Σὲ πῆρα γιατί χοιραζόουναν τὸν ψῆφον σου. Ν' ἀκούς τί θέλω καὶ νὰ λές, ναί!

ΠΟΛΕΜΗΣ. Κύριε Πρόεδρε... ἡ ἀνεξαγορησία τοῦ πνεύματος... Μ' ἔδεσε μετὰ ὑπόσχεση σατανική... Ἄν ἐποιοῦ πλέον... (Λέει κάμποσα).

ΒΛΑΧΟΣ. (Ὁρῶντος). Μὴ μοῦ μιλάτε. Κρίμετε ὅτι θέλετε καὶ ὑπογράφω.

ANNINOS. Νὰ ψηφίσουνε λοιπόν.

ΣΟΥΡΙΣ. Φασοκλῆς καὶ Περιοκλῆς,
καὶ ἀπὸ ποίηση νέτος σκέτος.

ANNINOS. Ποιός;